

ASKERİ YARGITAY 4 CÜ DAİRESİ BAŞKANLIĞINA

SAYIN BAŞKAN, SAYIN ÜYELER

Temyiz lâyhamızın üçüncü bölümü, ölüm cezalarının çağdaş niteliğini belirten kısa bir özete ayrılmıştır.

Bu konunun kısa bir özet biçiminde sunulmasının nedeni, ölüm cezalarının çağdaş niteliğini belgeleyen fikir akımlarının, yasal ve yargasal davranışların bütün uygar dünyada gittikçe daha yoğun bir biçimde gerçekleştiğini izlediğinden şüphesiz bulunmasıdır.

Ancak ölüm cezasının Anayasa'ya aykırılığının öne sürüleceği bu lâyihamızda, bütün dünyada bu konuda gerçekleşen gelişmeyi kısa bir biçimde sunmaya izin verilsin.

9 Temmuz Anayasa'sının çağdaş karakteri ve Anayasa Mahkemesinin hukuki görüşlerin dondurulup ebedileştirilmeyeceği hakkındaki gerçekçi ve ilerici düşüncesi buna bizi zorlamaktadır.

Dünya'da bugün, kaynağı hümanizmaya ve bilimsel verilere dayanan elle tutulur, açık bir eğilim vardır. Bu eğilim ölüm cezalarının kaldırılması yada uygulanmamasıdır.

Gerçekten de Beccaria'nın ölüm cezalarının kaldırılması yönünde ilk adımı attığı 1776 yılından bu yana, bu konuda son derece önemli yasal ve yargasal gelişmeler kaydedilmiştir. 19. yüzyılın ilk yarısından başlayarak, Beccaria'nın izinden yürüyen ünlü hümanist düşünürlerle büyük kriminoloji ve hukuk bilimcilerinin katılması ise, ölüm cezasının kaldırılması yönündeki çabaları modern çağın düşünce sisteminin en ileri ve en temel ilkeleri arasına sokmuş bulunmaktadır.

Beccaria'nın " Suçlar ve Cezalar " adını taşıyan ünlü incelemesinde, ölüm cezalarının kaldırılması yönünde ileri sürdüğü düşünceler, dün olduğu gibi bu gün dahi, değerini kaybetmiş değildir. Tam tersine bu tezler, yüzelli yıllık bir deneyler ve gelişimler birikimine sahip olan modern hukuk ve kriminolojinin aynı yöndeki çabalarına bilimsel ve hümaniter kaynak olma niteliğini muhafaza etmiştir. O kadar ki, bugün dünya'nın çeşitli ülkelerinde ve çeşitli dönemlerde yapılan istatistikler Beccaria'nın tezlerini her geçen biraz daha fazla haklı göstermektedir.

" Hiç bir şekilde yararı olmayan, gerekli olmadığı gibi ibreti müssire niteliği de bulunmayan ölüm cezası kaldırılmalıdır " diyen Beccaria'nın bu temel düşüncesi günümüzde otuz aşkın ülkede ya tamamen kaldırılmış ya da uygulanmamaktadır.

Örneğin ;

Portekiz (1867), Hollanda (1886), Norveç (1902), İsveç (1921), Danimarka (1930), İsviçre (1942), Avusturya (1945), İtalya (1947), Federal Almanya (1949), Monaco (1962), İngiltere (1957), İngiliz İmparatorluk Gemisi Ülkeleri, Yeni Zelanda (1961), Kanada (1969), Belçika (1863), Finlandiya (1826), Amerika Birleşik Devletlerinin bazı eyaletleri, İzlanda (1)

Ölüm cezasının kaldırılması yönünden güçlü bir akımın mevcut bulunduğu Fransa ve diğer bir çok ülkede ise, şüphesiz bu eğilimin varlığı gözünde tutularak, ölüm cezalarında af mekanizması sistematik bir biçimde mahkûm lehinde işletilmektedir.

Çağdaş dünyada bu ceza mahkûm olmuştur. Yakın bir gelecekte insanlığın dünyasından silinip gidecektir. Şimdiden Yurdumuzda da kadük sayılması gereken

---

(1) Avrupa Konseyi Yayınları, Ancel Raporu, Berger-Levrault, Strasbourg 1962.

Birleşmiş Milletler Yayınları, Ölüm Cezası, New York, 1962.

Albert Camus - Arthur Koestler, İdam, İstanbul 1972.

Ölüm cezasının çağdışı olması yanında, yasadışı kalması gerekmektedir.

Bu durumda da aşağıdaki istemde bulunma zorunluğu vardır:

İstem konusu, TCK'nun II.maddesi delâletiyle İstanbul 3 No:lu Sıkıyönetim Askeri Mahkemesince, temyiz edilen kararları ile sanık müvekkilimiz Kâmil Dede, Necmi Demir ve Ziya Yılmaz'a uygulanmasına karar verilen TCK'nun 146.maddesinde yer alan ölüm cezasının Anayasa'ya aykırı olması nedeniyle, iptali için Anayasa Mahkemesine gönderilmesine karar verilmesidir.

Konuya girmeden evvel iki hususta açıklama yapılmasına izin verilsin:

Bunlardan birincisi, Yargıtay'ın Anayasa Mahkemesine ciddi göreceği itirazları götürebileceğidir.

Öncelikle belirtelim ki, söz konusu Anayasa'ya aykırılık itirazı ilk defa huzurunuzda yapılmaktadır. Yargılamanın bir davanın açılmasından hükmün kesinleşmesine kadar olan ve Yargıtay incelemesini içine alan bütün kazai faaliyeti kapsadığı bilinen bir doğrudur. Öteyandan Askeri Mahkemelerin yada Ağır Ceza Mahkemelerinin ölüm cezasına veya ölüncüye kadar ağır hapis ve belli bir sınırı geçen hapse ilişkin kararları Yargıtayca incelenip onandığı takdirde ancak bir hukuki sonuç doğurabilir.

Bu nedenlerle de, Yargıtay Anayasa'nın 151 ve 44 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanununun 27.maddelerinde öngörülen " bir davaya bakmakta olan mahkeme " kapsamı içine girmektedir.

Nitekim Anayasa Mahkemesinin E:971/17, K:971/58 ve 15.6.971 tarihli kararında :

" Yargıtay, temyiz yoluna başvurulmuş bir ceza davasına belli bir evresinde yani temyiz incelemesi sırasında bakmakta olan bir mahkeme durumuna girmektedir. O halde bu evrede Yargıtay, uygulanan bir kanun hükmünün veya geçerli bir hukuk kuralının Anayasa'ya aykırı olduğu kanısına varırsa işi kendiliğinden veya tarafların ciddi göreceği itirazları üzerine Anayasa Mahkemesine itiraz yolu ile getirebilir" denilmektedir.

Diğer sorun ise; Bir kanun maddesinin daha önce açılmış iptal davası zımında Anayasa Mahkemesince incelenmiş ve Anayasaya aykırı görülmemiş bulunmasının, aynı maddenin yeniden incelenmesine ve Anayasa Mahkemesince iptali için karara bağlanmasına engellik edip etmeyeceğidir.

Bu noktanın açıklığa kavuşması, olayda özel bir önem taşımaktadır. Zira, Anayasa Mahkemesinin E. 963/207 ve K.963/175 sayılı kararı ile; 765 sayılı Türk Ceza Kanununun II.maddesinin I numaralı bendinde yazılı 51üm cezasının ilişkin hükmün Anayasa'ya aykırı olmadığına I.Temmuz.1963 tarihinde karar verilmiştir.

Dokuz yıl evvel verilmiş bu karar yüzünden, 51üm cezasının Anayasaya aykırılığı hiç bir zaman Anayasa Mahkemesince incelenip yeniden karara bağlanamıyacaktır?

Bu durum bizi Anayasa Mahkemesi kararlarının değiştirilme prensibini incelemeye götürmektedir. Aşağıda Anayasa Mahkemesi kararlarında müstakar bir içtihat olarak yer alan, Anayasa Mahkemesi kararlarının değiştirilme ilkesi, bu kararlardan alınan alıntılarla sunulmuştur:

Anayasa Mahkemesi, bir kanun hükmünün Anayasa'ya aykırı bulunmadığına karar verdikten sonra da, başka davalar ve itirazlar nedeniyle, aynı konunun yeniden incelenileceğine daha 1962 yılında karar vermiştir.

Gerçekten Anayasa Mahkemesi 26.12.1962 tarih E. 1962/211, K.1962/121 sayılı kararında aynen şöyle demektedir:

" Bahse konu geçici birinci maddenin Anayasanın 132.maddesine aykırı olduğu yolundaki itirazın evvelce Anayasa Mahkemesi tarafından reddedilmiş olması, sonradan yapılmış olan işbu itirazın , 132.maddeye ilişkin kısmının esas yönünden incelenerek yeniden karara bağlanmasına engel olmayacağına çoğunlukla karar verildikten sonra (...) "

Açıkça görülmektedir ki, Anayasa Mahkemesi, bir kanun maddesinin Anayasaya aykırı bulunmadığına dair daha önce verdiği bir kararını aynı konunun yeniden incelenmesine engel saymamaktadır.

Bu kararın gerekçesini, Mahkeme üyelerinden Muhittin Gürün şöyle açıklamaktadır :

" Bu usule - yani çoğunluğun görüşüne - göre müzakereye katılan üyelere değişiklik olması veya üyeler aynı kalsa bile düşüncelerde değişiklik meydana gelmesi gibi nedenlerle konuları aynı olan kararların hükümlerle neticelenmesi(...) yani Anayasa Mahkemesi'nin, evvelce Anayasa'ya uygunluğuna karar verdiği bir kanunu veya hükmü bir süre sonra Anayasa'nın aynı hükümlerine aykırı görerek

iptal etmesi mümkün olabilecektir. "

Hayatın ve buna paralel olarak fikir akımlarının gelişip, değiştiği gerçeği karşısında hukuki görüşleri dondurup ebedileştirmeye karşı olan Anayasa'yı uygulayan ve kanunları yargılayan Anayasa Mahkemesi 30.9.1969 tarih ve E. 1969/24, K. 1969/50 sayılı kararında aynen şöyle demektedir :

" Anayasa'nın 152.maddesi uyarınca Anayasa Mahkemesi'nin iptal kararları karar tarihinden, ve eğer ayrıca yürürlük günü belirtilmiş ise o günde iptal eylediği mevzuatı yürürlükten kaldırır. Yürürlükte bulunmayan bir kanunun, Anayasa'ya aykırılığı ileri sürülmeyeceğine göre böylece gözden geçirilmiş konuların bir daha mahkemeye gelmesi düşünülemez. Davanın veya itirazın reddine ilişkin kararların birincilerden farklı nitelikte olduğu ortadadır. Bunlara konu olan hükümler yürürlükte kalmış ve kararlar belirli durumlara ve koşullara dayanmakta bulunmuştur.

Durumların ve koşulların değişmesi halinde sonucun da değişik olması gerekir. Böyle bir değişimin bulunup bulunmadığı ise, ancak inceleme sonunda anlaşılabilir. Kaldı ki incelenecek olan, eski dava ve itiraz değil, yeni bir dava veya itirazdır. Aksini düşünmek; bir kararın hükümlere dokunulmazlık tanımak, bu hükümler hakkında yargı mercilerinin yetkilerini kullanmalarını önlemek, hukuki görüşleri dondurup ebedileştirmek olur. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın böyle bir ereği bulunduğu düşüncesini destekliyecek doyuruca bir kanıtın ileri sürülmesi mümkün değildir. Şu duruma göre 1056 sayılı kanunun daha önce başka itirazlar dolayısıyla incelenmiş ve Anayasa'ya aykırı görülmemiş bulunmasının aynı kanunun 1969/24 Esas sayılı dosyada yeniden incelenmesine engellik edemeyeceğine üyelerden Şeref Hocaoglu ve Muhittin Gürün'ün karşı oylarıyla ve oy çokluğu ile karar verilerek bundan sonraki sorunun görüşülmesine geçildi. "

Daha önce açılan dava zımında Anayasa Mahkemesinde incelenerek karar verilmiş olmasının, aynı kanun hükmü hakkında inceleme yapılarak karar verilmesine engel olmadığı; Anayasa Mahkemesi kararlarının değiştirilme ilkesini, Anayasa'nın gelişimci özünü uygun olarak benimsediği aşıkos görülmektedir.

SAYIN BAŞKAN, SAYIN ÜYELER

Yukarıda istemin konusunda arz ettiğimiz gibi, 51üm cezası Anayasa'nın temel karakterine ve özellikle I4 ve II.maddelerine açıkça aykırıdır.

Gerçekten 9 Temmuz Anayasa'sının temel karakteri çağdaş ve ilerici olmasıdır. 51üm cezasının çağımızda artık nasıl mahûm edildiğini ve kaldırılmasının yada uygulanmamasının nasıl yasallaştığını sunduk. 9 Temmuz Anayasa'sının çağdaş ve ilerici karakteri maddelerinde açıkça yansımaktadır:

Türkiye Cumhuriyeti Anayasa'sı, 10.maddesiyle, herkese kişiliğine bağlı dokunulmaz, devredilmez, vazgeçilmez temel hak ve hürriyetler tanımaktadır. Yine aynı madde, kişinin temel hak ve hürriyetlerini fert huzuru, sosyal adalet ve hukuk devleti ilkeleriyle bağdaştırmayacak surette sınırlıyan siyasi, iktisadi ve sosyal bütün engelleri kaldırmayı; insanın maddi vemanevi varlığının gelişmesi için gerekli şartları hazırlamayı bir ödev olarak Devlete vermiştir.

Hiç şüphe yoktur ki, temel hakların başında YAŞAMA HAKKI gelir. Anayasanın I4.maddesinin deyişi ile, herkes yaşama hakkına sahiptir. Yaşama da 51ümün karşıtıdır. 51üm ise, herhalde, müebbed, uzun süreli hapis yada sürgün cezası değildir.

Ceza kanununda yer alan 51üm cezasının infazı ile yaşama hakkı ortadan kaybolmaktadır. Böylece Ceza Kanununun sanık müvekkillerimiz Kâmil Dede, Necmi Demir, Ziya Yılmaz'a uygulanmasına karar verilen ve 51üm cezasını ön gören hükmü, Anayasa'nın I4.maddesinin deyişi ile, onların yaşama hakkının 51üne dokunmakta, Anayasa teminatı altında olan bu haklarını ortadan kaldırmaktadır.

Oysa kanun, Anayasa'nın I4.maddesinin açık hükmü gereği, kişinin temel haklarından olan yaşama hakkının 51üne dokunacak hükmü ihtiva edeneye. Eğer ederse, bu hükmü Anayasa'ya aykırı olur.

Anayasa Mahkemesi'nin yukarıda tarih ve numarasını arz ettiğimiz kararında, 51üm cezasının Anayasa'nın yasakladığına dair hükmü bulunmadığından bahsedilmektedir.

Zaten Anayasa'da 51üm cezasının yasaklandığına dair açık hükmü

olsaydı, mesele kalmamış olurdu. Zira Anayasa'nın 8. maddesi gereği Anayasa hükümleri yasama ve yargı organlarını zaten bağlar.

Anayasa gittikçe gelişen Ceza hukukunun bütün ilkelerini saptama yoluna gitmemiştir. Anayasa suç ve ceza konularında, bir eylemin ancak kanunla suç sayılabileceği; cezaların ancak kanunla konulabileceği; kimsenin işlendiği zaman yürürlükte bulunan kanunun suç saymadığı bir eyleminden ötürü cezalandırılmıyacağı; kimseye, suçun işlendiği zaman kanunda o suç için konulmuş olan cezadan ağır bir ceza verilemeyeceği; kimsenin kendisini veya kanunun gösterdiği yakınlarını cezalandırma sonucuna doğuran beyanda bulunmaya veya bu yolda delil göstermeye zorlanmayacağı, ceza sorumluluğunun şahsiliği ve insan haysiyeti ile bağdaşmayan ceza konulamıyacağı şeklinde artık klâsikleşmiş, üzerinde tartışma yapılamaz bir kaç ceza ilkesini belirtmekle yetinmiştir.

Bu durumda, ölümlü cezasının yasaklanmasına ilişkin açık bir hüküm aranmanın gerekmediği fikrindeyiz. Eğer bir kanun hükmü, bu konuda başta yasama hakkı olmak üzere Anayasa'nın buyurucu ve yasaklayıcı kuralları ile koyduğu güvence-lere aykırı ise, açık bir hüküm aranmadan temel haklarla geliştiği için iptali ihtimaline gidilebilir.

Burada karşımıza Anayasanın 64. maddesi çıkmaktadır. Söz konusu madde " mahkemelerce verilmiş kesinleşen ölümlü cezalarının yerine getirilmesine karar vermek " hususunun Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin yetkileri çemberinden bulunduğunu açıklamıştır.

İlk nazarda bir yandan Anayasa'nın temel haklardan saydığı yasama hakkını güvence altına alması, öte yandan da ölümlü cezasının yerine getirilmesine karar verme organını tayin etmesi bir çelişki olarak görülebilir. Ölümlü cezasının sanki Anayasal bir temeli varmış kanısı uyandırabilir.

Bizce, Anayasanın 14 ve 64. maddeleri karşılaştırıldığında, 64. maddenin ölümlü cezasına anayasal bir temel kazandırdığını söylemek mümkün değildir. Zira bu halde, yasama hakkı gibi en kutsal ve temel bir hakkı üngören Anayasa, bir eli ile verdiğini öbür eliyle aynı ve şekli bir maddeyle alan bir anayasa olmakta ve bu halde de temel hak ve hürriyetleri teminat altına alan 14. maddenin anlamı kalmamaktadır.

Oysa, Anayasa II. maddesiyle temel hak ve hürriyetlerin üstüne dokunulmayacağını açıkça belirtmektedir. Bu maddeyi değerlendiren Anayasa Mahke-

mesi 1963/16 E. ve 1963/83 K.Numaralı kararında şöyle demektedir :

" Bir hürriyetin gayesine uygun şekilde kullanılmasını zorlaştıran veya imkansızlaştıran bir sınırlama ile hürriyetin özüne dokunulmuş ve öz tahrif edilmiş sayılır. "

Bilindiği gibi, Anayasa geçici maddelerinde ; Anayasa'ya aykırı kanunları yargılamakla yükümlü Anayasa Mahkemesinin kuruluşu, kanunların iptali zımında davaların açılabilmesi için uzun süreler tanımıştır. Bir de buna, davaların açılmasının isteme tabii olduğu ve Anayasa Mahkemesi kararları geriye yürümiyeceğinden karar verilip de Resmî Gazetede ilanı için geçecek süreler eklendiği düşünülürse; konunun önemi dolayısıyla bu uzun süreler için 64.maddeki açıklamanın yapıldığı anlaşılacaktır.

Öte yandan ölüm cezasının çağdışı niteliğine paralel olarak, yurdumuzda da kaldırılması için yapılan kanun teklifi Büyük Millet Meclisindedir. Bu kanunun kabulü halinde, artık telafisi mümkün olmayan bir durum doğabilecektir.

Ölüm cezasının Anayasa'ya aykırı olmadığına kanıtı olarak, 4,Kasım. 1950 tarihli İnsan Haklarını ve Ana Hürriyetleri Korumaya Dair Sözleşme'nin 2. maddesinin I. fıkrasının varlığı düşünülmektedir.

Fikrimizce, sözleşmenin bu hükmü ölüm cezasının Anayasamıza aykırı olmadığına kanıtı değildir. Zira söz konusu anlaşma bir bütündür. Bu anlaşmayı bir bütün olarak kabul etmek, bu hürriyetlerin uluslar arası teminatını sağlayan Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'nun ve Avrupa İnsan Hakları Divanı'nın yetkilerini de bir bütün olarak kabul etmeyi gerektirir.

Roma sözleşmesinin teminatını sağlayan söz konusu kurumların yetkisini tanımayan bir devlet için sözleşme, istemimizin konusu açısından bir kanıt olamaz. Gerçekten, yukarıda sözü edilen kurumların yetkisi tarafımızdan tanınmış olsaydı, işbu sözleşmede tanılan hakların ihlali iddiasıyla her hakiki şahıs Komisyona başvurabilecek ve Komisyon da, uygun bulunduğu takdirde Divan'a, bütün iç yargı organlarına müracaatı tüketmiş olan hakiki şahsın şikâyetini iletebilecekti. Bu bakımdan, kişinin yaşama hakkının yok edilip edilmeyeceği, uluslar arası bir yargı organı tarafından karara bağlanabilecekti.

Söz konusu iki kurumun yetkisi tanınmadan, İnsan Haklarını ve Ana Hürriyetleri Korumaya Dair Sözleşmenin, yaşama hakkına istisna tanıdığına ka-

nit olarak gösterilmeyeceği düşüncesindeyiz.

Kaldı ki, bu bölgesel sözleşmenin yanında evrensel bir nitelik taşıyan 10.Aralık.1948 tarihli İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi 3.maddesiyle yaşama hakkını istisnasız olarak tanımıştır.

Öte yandan, İnsan Haklarını ve Ana Hürriyetleri Korumaya Dair Sözleşmeye imza koyan devletlerin bir kısmı, ölüm cezasını kendi kanunlarından kaldırmış bulunmaktadır.

Anayasa'nın 152.maddesinin 4.fıkrası, buraya kadar olan sunuşuma göre, dava ile ilgili olarak daha özel bir durumun varlığına dikkatleri çekmeyi gerektirmektedir :

Anayasa'nın 152.maddesinin 4.fıkrası, Anayasa Mahkemesinin diğer Mahkemelerden gelen Anayasa'ya aykırılık iddiaları üzerine verdiği hükümlerin olayla sınırlı ve yalnız tarafları bağlayıcı olabileceğine de karar verebileceği hususunu tanzim etmiştir.

Bu maddenin temelinde yatan hukuki gerçek şudur:

Herhangi bir davaya uygulanmakta olan kanun hükmünün Anayasa'ya aykırı olduğu tereddütlü bile olsa; sırf o olayın veya davanın özelliği, belli bir kanun hükmünün belli bir davada uygulanmasının bir çözüm getiremeyeceğini, bu bakımdan o olaya özgü koşullar nedeniyle, sadece tarafları bağlayıcı kararların da verilebileceğini Anayasa açıkça tanımış bulunmaktadır.

Temyizen tetkik edilen dava, gerek Mahkemenin ve gerekse sanıkların açıkça belirttikleri gibi, hiç kuşkusuz politik nitelikte bir davadır. Sanıklar, içinde yaşadıkları somut koşullarına nasıl değerlendirdiklerini yani dünya görüşlerini ve politik tavırlarını savunmalarında ayrıntıları ile bildirmişlerdir.

Davanın tartışma götürmeyen politik mahiyeti, sanıklara uygulanmasına karar verilen cezayı, politik suçlardan dolayı verilen ölüm cezası olarak nitelendirmeyi gerektirmektedir. Bütün diğer dünyada politik suçlardan dolayı özel bir karşı koyuşun bulunduğu ise malûmunuzdur.

İnancımız şudur ki; olayla sınırlı olarak karar verme, bir yerde kanun maddelerine zaman içinde bir esneklik kazandırma, içinde bulunulan sosyo-politik koşulları bitaraflıkla değerlendirme, maddelerin soyut sertliklerine

bir incelik getirerek statik halde kalmaktan çıkma yolunda yargılara bir imkân tanıyan Anayasal dileği ifade etmektedir.

T.C.K.nun istemimize konu olan hükmünün Anayasa'ya aykırılığı iddiasının ciddiliği sorununu, Türkiye'nin bu gün içinde bulunduğu koşullardan soyutlanarak ele almaya imkân yoktur.

Anayasa Mahkemesi, Anayasa'ya aykırılık sorununun incelenmesinde sosyolojik gerçeklerin rolünü kabul etmiş ve bu gerekçeyle önüne gelen davaları incelemeyi reddetmemiştir. " Örneğin, Anayasa Mahkemesi Kararı E. 63/16, K.63/83" Anayasa'ya aykırılık sorunlarının incelenmesinde, böyle daha geniş kapsamlı araştırmalar yapmak ve dar hukuk kalıplarının dışına çıkmak, işin niteliğinin bir gereğidir.

Bu bakımdan hiç şüphesiz ki, Anayasa'ya aykırılık iddiamızın ciddiliği konusunda, toplumumuzun bu gün içinde bulunduğu sosyolojik gerçekler de göz önünde tutulacaktır.

S o n u ç : Yukarıda maruz ve resen gözönüne alınacak sair nedenlerle, bütün dünyada ve yurdumuzda gerek hukuk doktrininde ve gerekse kamuoyunda tartışması yapılan, istem konusunun ciddiliğinin kabulü âle, konunun Anayasa Mahkemesine gönderilmesine karar verilmesini müdafii sıfatı ile ve saygı ile arz ederim,

Müdafii Avukat

Nebil VARUY

